

Novičke NS

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1157

18.05.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

4. del

Poglavje 3: Reinhard Heydrich

Največja predanost je, da se spopade s tveganjem in nevarnostjo ter igra kocke za smrt."

Friedrich Nietzsche

"O premagovanju samega sebe", drugi del, *Tako je govoril Zaratustra*

Lahko rečemo, da je Nemčija izgubila drugo svetovno vojno ne le pred njenim začetkom, temveč že leta 1931, dve leti pred Hitlerjevo izvolitvijo za kanclerja, ko se je ta še boril za oblast. Tega leta si je Hans-Thilo Schmidt, propadli lastnik tovarne mila, prek svojega brata Rudolfa, takratnega načelnika signalne službe, zagotovil manjše delovno mesto v nemški vojski v *Chiffrierstelle* ali "uradu za šifre". Kriptografi v *Chiffrierstelle* so po skoraj desetih letih intenzivnega dela izpopolnili šifrirni stroj, ki je bil daleč pred vsemi šifrirnimi napravami, izumljenimi do takrat. Znan kot *Enigma* je varoval tajnost nemških vojaških ukazov pred

vseml zunanjimi poskusi njihovega branja.

Novembra je Schmidt obiskal Grand Hotel v belgijskem mestu Verviers. Tam je francoskemu tajnemu agentu za 10.000 mark (približno 30.000 dolarjev v današnjem denarju) predal zaupne dokumente, ki so razkrivali skrivno delovanje *Enigme*. "Zaradi Schmidtove izdaje," piše Simon Singh v svoji zgodovini kriptanalize, "so zavezniki zdaj lahko izdelali natančno repliko nemškega vojaškega stroja *Enigma*" (146). Operacijo, s katero so končno razbili njegova kodirana sporočila, so agenti britanske tajne službe imenovali "ultra skrivnost". Po zaslugi apolitičnega izdajalca, ki je za denar izdal svojo državo, bi se svet končal. Toda tudi *Ultra* ni bila dovolj, da bi zavezniki zmagali v vojni, zlasti na morju, kjer so bile kode *Kriegsmarine* še vedno neuspešne pri dešifriranju. V začetku leta 1943 so Britanci zajeli u-boat, na katerem je bil del kode še vedno na krovu. Preostanek so zagotovili izdajalci v *Abwehru* (nemški vojaški obveščevalni službi), zato je podmorniška kampanja nenadoma propadla. Kapitani rušilcev Kraljeve mornarice in ameriške mornarice so vedeli, kje se nahajajo vse nemške podmornice, in jih začeli neusmiljeno globinsko obstreljevati.

Dogodki, ki so pripeljali do ključnega preobrata v drugi svetovni vojni, so se začeli s prikritim bojem znotraj Tretjega rajha med dvema manj znanima osebnostma: Wilhelmom Canarisom in Reinhardom Heydrichom. Ironično je, da sta bila oba stara prijatelja. Heydrich, vodja *varnostne* službe SS (SS *Sicherheits Dienst* [SD]), je v dvajsetih letih prejšnjega stoletja služil pri Canarisu v mornarici, njegov nekdani nadrejeni pa se je leta 1935 povzpел na položaj šefa *Abwehra*. Naslednje leto je Heydrich postal vodja *gestapa* (*Geheime Staatspolizei*, državna tajna policija, enakovredna FBI ali Scotland Yardu). Njegova naloga je bila odkrivanje vohunov in izdajalcev ter spodbujanje vohunjenja v sovražnih državah. Te naloge so bile običajno v pristojnosti *Abwehra*, domnevno nepolitične organizacije, ki se je ukvarjala izključno z vojaškimi problemi. Vendar je bila S.D. potrebna za boj proti ideološkim nasprotnikom - tako tujim kot domačim -, ki so želeli na vsak način uničiti nacionalsocializem. Heydrich se je izkazal za genialnega pri premagovanju teh nevidnih sovražnikov in v veliki meri mu je uspelo izničiti učinkovitost tajne obveščevalne tehnologije, saj je hitro izsledil vohune in izdajalce, ki so Angliji posredovali pomembne informacije, zaradi katerih je *Ultra* delovala.

Nič manj uspešen ni bil pri ofenzivnih tajnih operacijah. Heydrich je s spretno uporabo prepričljivih dezinformacij tako zmanipuliral Stalinovo paranojo, da se je maršal odzval z umorom lastnega vrhovnega poveljstva Rdeče armade, kar je Mikkelsen opisal kot "nedvomno najbolj spektakularen udar v vsej vojni". Množična izguba profesionalnih vojaških voditeljev Sovjetske zveze se je pokazala v ponižujočem neuspehu male Finske leta 1940 in neprekinjenem uspehu sil

osi v Rusiji naslednje leto.

Heydrich je 27. septembra 1941 postal protektor češkega ozemlja. Uradno je bil imenovan, da bi v tej težavni in neproduktivni deželi vzpostavil red, skrivaj pa predvsem zato, da bi preganjal vohunsko združbo, za katero je obstajal sum, da deluje v samem Wehrmachtu. Heydrich je Čehe iztrgal iz fevdalnega slovanstva, ki jih je obvladovalo od srednjega veka, in jih vključil v sodobno evropsko skupnost. Njegovi načrti so se do začetka leta 1942 tako hitro razvili, da so Čehi postali najproduktivnejši in najbolj proreihovski med vsemi okupiranimi narodi - kar je bilo še toliko bolj presenetljivo glede na njihovo ljudsko sovraštvo do Nemčije pred manj kot letom dni. Heydrichov uspeh je temeljil na njegovi odločenosti, da iz češke politike naredi idealno nacionalsocialistično državo, v kateri ljudje ne bodo več čutili, da pripadajo neki nepomembni, majhni državi, ampak da so dragoceni in koristni člani združene celine. Začeli so o sebi razmišljati manj kot o Čehih, temveč kot o Evropejcih, ki se borijo za skupni obstoj ne le z Nemci, temveč tudi s Francozi, Skandinavci, Madžari, Španci itd.

Medtem ko je Heydrich z eno roko krepil češki protektorat, je z drugo roko odpravljal izdajstvo in vohunjenje podzemnih sovražnikov rajha. Bil jim je na sledi in zapiral enega vohuna za drugim, kar je imelo katastrofalne posledice za britansko vojaško obveščevalno službo. Februarja 1942 pa je Heydrich prišel do šokantnega odkritja: Paul Thuemmel, agent nemškega *Abwehra*, je vohunil za zaveznike. Heydrich je Thuemmla namesto likvidacije izpustil in mu dal slediti. Izdajalec je preiskovalce S.D. vodil do najvišjih ravni *Abwehra*, morda celo do Heydrichovega starega prijatelja Wilhelma Canarisa.

Heydrich se ni zavedal, kako globoko sovraštvo je Canaris gojil do nacionalsocializma in kako veliko, celo odločilno škodo je že povzročil Nemčiji. Poleti 1940 je na primer Canaris kot vodja vojaške obveščevalne službe Tretjega rajha dobil ukaz, naj diplomatsko utira pot za sodelovanje z vichyjsko Francijo in nato s Španijo, kjer naj bi se Hitler srečal s Phillipeom Petainom oziroma Franciscom Francom. Führer je menil, da je njuno sodelovanje tako pomembno, da ju je želel osebno nagovoriti. Bil je velik občudovalec francoskega maršala, ki je junija prejšnjega leta v najtemnejši uri svoje poražene države ostal ob njej, medtem ko so Charles DeGaulle in drugi, ki so začeli vojno z Nemčijo, pustili Francijo na cedilu in pobegnili v Anglijo.

Hitler je srečanje dobro načrtoval. 3. julija so ladje Kraljeve mornarice začele neizprosno in zahrbtno napad na francosko ladjevje, ki se je mirno zasidralo v severnoafriških pristaniščih, alžirskih Oranu in Mers-el-Kebirju. Bombniki z letalonosilke HMS *Ark Royal* so se vrnili 6. julija, ko so poskušali potopiti francosko bojno ladjo *Dunkirk*, vendar ne prej, preden je britanski torpedo zadel vžigalnik, naložen z globinskimi naboji, in ubil 150 članov njene posadke. Dva dni poz-

neje je več bombnikov z ladje HMS *Hermes* napadlo francosko paradno ladjo *Richelieu* v Dakarju, a so jih branilci ponovno odbili. Churchill je še konec septembra (od 23. do 25. septembra) poskušal zgrabiti francoske pomorske sile v Zahodni Afriki. Pri poskusu zavzetja garnizije v Dakarju so se Francozi tako srdito borili, da so močno poškodovali dve britanski bojni ladji (HMS *Barham* in *Resolution*) in njegov poskus invazije poslali v pozabo.

Te zmage so povrnilo francosko samozavest po porazu z nemškim Wehrmachtom, hkrati pa so pomenile resen udarec britanski morali, zlasti v kraljevi mornarici. V prvih dveh dneh angleške agresije proti nekdanjim tovarišem v orožju je bilo ubitih 1297 francoskih mornarjev; še več jih je bilo strašno opečenih v morju gorečega olja, njihova plovila pa so bila potopljena ali hudo poškodovana. Churchill je trdil, da so bili napadi na njegovo zaveznico pred komaj dvema mesecema namenjeni preprečevanju, da bi ladje prevzela Nemčija. Toda Hitlerja francoska mornarica nikoli ni zanimala; svojih dragocenih zalog nafte, namenjenih za panzerje, ni nameraval zapravljati za drage in ranljive vojaške ladje.

Zato je dovolil, da francoska plovila oskrbujejo in celo oborožujejo izključno francoski mornarji v skladu s posebno določbo, po kateri bi Nemci, Italijani ali Britanci ob poskusu zavzetja ladjevja le-tega potopili, še preden bi ga lahko zajeli. Z drugimi besedami, Führer je onemogočil, da bi sam - ali kdor koli drug - ukradel francoske ladje. To je vedel tako Churchill kot ves svet, saj je bil sporazum objavljen na prvih straneh vseh večjih časopisov na svetu. Čeprav so zavezniki Hitlerja še naprej prikazovali kot neverodostojnega lažnivca, je tajna pomorska konferenca na njegovem sedežu v Wolfsschlucht 20. junija 1940 dokazala, da je verjel temu, kar je govoril. Veliki admiral Raeder je v zvezi s francosko vrhovno floto poročal: "Führer se želi vzdržati vseh ukrepov, ki bi prizadeli francosko čast."

Churchill se je s tem strahopetnim ukazom želel maščevati Franciji, ker si je držnila podpisati premirje s podlimi nacisti, čeprav je med kampanjo leta 1940 izdal francosko vojsko na terenu in s tem zagotovil njen poraz (glej spodaj). Churchill je imel druge motive za agresijo. V *Marshall-Cavendishovi ilustrirani enciklopediji druge svetovne vojne*, ki je naklonjena zaveznikom, je bilo zapisano: "Povedano naravnost, Churchill je želel z nizkimi stroški doseči mogočen udarec, ki bi spodbudil britansko nacionalno in mednarodno mnenje. Kot je zapisal v *Drugi svetovni vojni*: "Tu je bila ta Velika Britanija, ki so jo mnogi odštevali, za katero so tujci domnevali, da se trese na robu kapitulacije pred mogočno silo, ki se je postavila proti njej, ki je neusmiljeno udarila po svojih včerajšnjih najdražjih prijateljih in si za nekaj časa zagotovila nesporno vodenje morja." (sic, britanske pomorske sile so francoski branilci odbili)" (zvezek I, 229).

Po navedbah istega vira (226, 227), ko je poveljnikoma kraljeve mornarice Northu in Somervillu predlagal vojaško akcijo proti svojim "najdražjim včerajšn-

jim prijateljem", sta bila "zgrožena in osupla". Več kot dvajset let pozneje (leta 1962) se je admiral flote (v pokoju) sir John H. D. Cunningham ob samem spominu na Churchillovo oboroženo izdajo presenečenega zaveznika še vedno zgražal kot "grozljivo sramoten; grozljivo neumen"(229). Churchill je z vsesplošno vojno - ne le proti nevtralni državi, temveč proti nekdanji zaveznici izpred samo osmih tednov - zagrešil pravi vojni zločin prve stopnje. Dan po njegovem podlem napadu so Francozi prekinili diplomatske odnose z Veliko Britanijo, nato pa v povračilo poslali bombnik na Gibraltar. Churchill se je umaknil od napovedi vojne, saj bi s tem Hitlerju zagotovil tisto, kar si je želel: vojaško zavezništvo s Francozi.

Sovraštvo do dvoličnih Britancev v Franciji še nikoli ni bilo tako močno, zato je Hitler skušal izkoristiti ljudsko razpoloženje in od Petaina zahteval zavezništvo proti Angliji. Glede na nedavne dogodke se je maršal čutil dolžnega ugoditi, zato so bili obeti za francosko-nemško sodelovanje videti dobri. General Franco si je še bolj prizadeval, da bi se vključil v boj. Veselil se je priložnosti, da bi v času krize pomagal rajhu, tako kot so mu Nemci pomagali do zmage v španski državljanski vojni. Toda preden se je Führer sestal s Petainom in Francom, da bi potrdil njuni zavezništvi, ju je Canaris osebno in strogo zaupno obvestil kot star vojak svoje soborce, da je Nemčija obsojena na poraz v vojni in da oba državnika, če ljubita svoji državi, ne smeta nikoli pristati na kakršne koli dogovore s Hitlerjem. Takšna novica jih je osupnila, a ker je prišla od nikogar drugega kot od vodje nemške vojaške obveščevalne službe, so mu kljub Hitlerjevim neprekinjenim uspehom na vseh frontah v tistem času bili nagnjeni verjeti.

Zlasti Franco je bil dovzeten za *Abwehrove* podtikanja, saj je bil stari osebni prijatelj vdanega Canarisa, v čigar pisarni je visela velika fotografija ne njegovega Führerja, temveč španskega generalissima. Ko je Hitler obiskal Petaina, je maršal, čeprav še vedno prijazen, nerazumljivo zavrnil vse predloge za sodelovanje; njegov odnos se je spremenil. Hitler mu je za podporo proti Angliji ponudil obnovo francoskega ladjevja, vendar Petaina niti ta velikodušnost brez primere ni premamila. Leto pozneje, v začetku julija, je Churchillova vojskovalnost proti nekdanjemu zavezniku neusmiljena, ko je začel silovito invazijo na nevtralno Sirijo. Francoski branilci so bili premagani, vendar ne prej, preden so Britanci utrpeli približno 2 500 žrtev. Takšna agresija - zavzetje francoskega ozemlja, poboj več tisoč francoskih civilistov v terorističnih napadih in potapljanje francoskih ladij z veliko smrtnimi žrtvami - je bila več kot zadosten razlog, da je maršal napovedal vojno Angliji. Toda Canaris je zastupil njegov um z resnimi dvomi o prihodnosti, negotovostmi, ki so mu preprečevale sprejetje pravilne odločitve.

Po ponesrečenem srečanju s Petainom je Hitlerja v Hendayeju na španski meji prav tako zavrnil Franco, ki bi mu zavzetje Gibraltarja zagotovilo zmago v Sredozemlju in neizogibno tudi v Severni Afriki. To je bila operacija, ki je bila v

tistem času najpomembnejša v Führerjevih mislih. Želel je skleniti zavezništvo med Nemčijo, Italijo, Francijo in Španijo, da bi Britance pregnali iz Sredozemlja. Brez diplomatske sabotaže, ki jo je izvedel Canaris, bi bilo takšno zavezništvo nedvomno sklenjeno, potek vojne pa bi se radikalno spremenil v korist osi. Vendar se njegova diplomatska sabotaža ni končala v Franciji ali Španiji. Podobno je poskušal odvrniti Bolgarijo z dragocenimi zalogami nafte, da bi se pridružila osi, vendar mu ni uspelo, ko se je kralj Boris 1. marca 1941 povezal z rajhom. V strahopetnem maščevanju je Canaris dve leti pozneje dal zastrupiti monarha.

Tako kot drugim aristokratom, ki so v senci kovali zarote proti lastnemu ljudstvu, tudi Canarisu "nikoli ni zmanjkalo denarja za udobno in kulturno življenje doma" (Manvell, 41) - tudi v najtemnejših dneh po prvi svetovni vojni, ko so obubožani Nemci stradali na milijone. Kot sin industrijalca iz Porurja je bil odločen, da bo svoj položaj podedovanega bogastva ohranil pred vsemi drugimi pomisleki. Morda je bil še en dejavnik, ki je ne le razumljivo povzročil njegovo neizmerno sovraštvo do nacionalsocializma, ampak ga je tudi razlikoval od drugih izdajalcev. Canaris je bil verjetno Jud. Med najbližjimi prijatelji je bil skrivnostno znan kot "mali Levantinec" (Manvell, 39), njegove korenine pa niso segale v Nemčijo, temveč v Lombardijo, kjer so Judje od italijanske renesanse naprej vodili cvetočo trgovsko skupnost. Nepotrjeno poročilo (Britton, 26) v opombi omenja, da se je "Wilhelm Canaris" dejansko rodil kot Moses Meyerbeer. Manvell in Fraenkel poudarjata njegovo verjetno nearijsko poreklo s pojasnilom, da je Canarisu "celo uspelo (s pomočjo lažnih dokumentov) uvesti Jude v *Abwehr*, ljudi, kot sta polkovnika Simon in Bloch" (140). Hitler je težko pričakoval, da bo z Judi, ki so vodili njegovo vojaško obveščevalno službo, zmagal v vojni.

Spomladi 1942 je Heydrich začel Canarisa (ali Meyerbeerja?) prepoznavati kot najnevarnejšega izdajalca v Tretjem rajhu. Po navedbah častnika **SD** Walterja Schellenberga je bil Heydrich "dejansko prepričan, da je Canaris izdal datum napada na Zahodu, vendar kljub temu še ni želel ukrepati proti njemu. Počakal bi in zbral več dokazov. 'Ne smete se pustiti uspavati z njim,' me je opozoril Heydrich. Vendar bo prišel dan, ko bo Canaris kaznovan za vso škodo, ki jo je povzročil režimu" (Schellenberg, 405-6). Dejansko Canaris Britancev ni obvestil le o nemškem napredovanju proti Franciji, temveč jih je dvakrat opozoril tudi na skorajšnji napad na Sovjetsko zvezo (Manvell, 150).

Canaris je končno postajal previden med lojalnimi elementi v wehrmachtu. Feldmaršal Wilhelm Keitel ga je "celo okaral zaradi nenehnih opozoril, ki jih je kot vodja vojaške obveščevalne službe imel za svojo dolžnost" (Manvell in Fraenkel, 150). Heydrich je začel približevati izdajalca Abwehri. "Zdaj sem pri Canarisu prvič opazil znake notranje utrujenosti," se je spominjal Schellenberg. "Bil je izčrpan zaradi nenehnih medsebojnih sporov. Heydrichova ledeno hladna

taktika zadnjih mesecev je začela kazati svoj učinek. Počutil se je negotovega in nemirnega ter, vsaj tako se mi je zdelo, nekaj podobnega fizičnemu strahu pred Heydrichom" (Schellenberg, 406). Schellenbergovemu vtisu je pritrdil tudi zgodnji Canarisov biograf; admiral v vojaškem plašču se je "odkrito do smrti bal Heydricha, ki ga je nekoč imenoval 'najpogumnejša od zveri'. Čeprav ni bil nikoli videti živčen ob Hitlerju, pa naj so bile okoliščine še tako težke, ga je Heydrichov telefonski klic vznemiril za ves dan" (Abshagen, 202).

Canaris, ki ga je zajela panika, je Britancem sporočil, da bodo, če Heydrich ne bo takoj odstranjen, po nekaj tednih izgubili vse svoje stike v Nemčiji. V poštenem boju so Nemci vedno zmagali in bodo še naprej zmagovali, dokler ne bodo dosegli končne zmage. Edino upanje zaveznikov za preživetje je bilo vohunjenje. Heydrichova češka vitrina je prav tako prišla v končno obravnavo za izvajanje na vseh zasedenih ozemljih, kjer so bili na čelu težki aristokrati nemške vojske. Po besedah Mikkelsona je Heydrich "pričakoval, da bo zamenjal neučinkovito in skorumpirano vojaško upravo v Franciji in po možnosti na vseh ozemljih. Zavezniški voditelji v Moskvi in Londonu so bili zgroženi. Kaj če bi Heydrich in SS prevzeli vsa ozemlja in pridobili učinkovito sodelovanje več deset milijonov Francozov, Belgijcev, Nizozemcev, Dancev, Norvežanov, Poljakov, Slovanov, Ukrajincev in Belih Rusov, združenih v superdržavo SS? Vojna bi bila lahko izgubljena! Heydrich je bil očitno najnevarnejši človek v Tretjem rajhu in odpraviti ga je treba za vsako ceno."

Churchill je zaskrbljen zaradi resnosti razmer ukazal, naj se nekaj izgnanih čeških atentatorjev s padali spusti v bližino Prage. Ti so 27. maja zjutraj napadli odprt, nezavarovan avtomobil, v katerem se je peljal Heydrich. Njihova ročna granata je eksplodirala na tekoči plošči in ga smrtno ranila. Nekaj dni je boleče obležal, nato pa 4. junija 1942 ob 4.30 zjutraj umrl. Po njegovem umoru je bil Rommelov *Afrika Korps* hudo poražen pri El Alameinu, le nekaj tednov pozneje pa je 22 divizij 6. armade s 330.000 možmi obklopile Stalingrad - dve najbolj odločilni bitki druge svetovne vojne. V obeh primerih sta Churchill in Stalin poznala nemške bojne načrte, preden so se Nemci podali na bojišče.

Verjetno ni nič bolj nazorno ponazarjalo prelomnice, ki je bila dosežena s Heydrichovo smrtjo, kot vojna na morju: V trenutku, ko je bil umorjen, se je zgodil absolutni vrhunec nemške podmorniške kampanje, saj je bilo potopljenih 190 zavezniških plovil, kar je največje število, ki so ga kdajkoli dosegli podmorniški čolni. Že naslednji mesec so se njihovi uspehi začeli zmanjševati. Ni bilo naključje, da je os do njegovega umora zmagovala, nato pa je začela vztrajno izgubljati.

Heydrich je bil morda le še nekaj dni pred aretacijo Canarisa in zaprtjem *Abwehra*, v katerem so živeli Judje, kar je imelo neizogibno usodne posledice za

vse zarotnike v generalštabu. Toda po njegovem atentatu je preiskovalce gestapa na stranski tir postavila očitno bolj pereča vohunska združba znotraj Nemčije, znana kot *Die rote Kapelle* ("Rdeči orkester"). Ustanovil in vodil ga je Leopold Trepper, komunistični Jud, ki je po vojni emigriral v Izrael. Tako kot njihovi kolegi v *Abwehru* in generalštabu so bili tudi Trepperjevi izdajalci diletanti iz višjih slojev, med njimi ameriška Judinja in "obubožani pruski aristokrat" (Manvell, 166). Ta uporniška družčina, ki so jo celo sami med seboj imenovali "komunistična aristokracija", je uživala tudi v po njihovem mnenju intelektualno modnem koketiranju z marksizmom sovjetskega tipa, da bi se razlikovala od vulgarnih nacistov.

S Trepperjevo pomočjo (10.000 mark, prenosni tiskarski stroji in več radijskih oddajnikov) so kljub temu ustanovili "organizacijo za obveščevalno delo in spodbujanje politične propagande, ki je v veliki meri ogrožala nacistični vojni stroj" (Manvell, 166). Rdeči orkester je namestil agente v generalštab Luftwaffe, službo za spremljanje tujih oddaj in celo v samo nemško vlado. Čeprav sta Trepperjev *Rdeči orkester* na koncu uničila gestapo in S.D., sta njegovo preganjanje in izkoreninjenje odvrnila pozornost od Abwehra in vojske.

Medtem protiobveščevalni preiskovalci niso mogli verjeti, da je nemška vojaška obveščevalna služba valilnica izdajalcev. V letih po Heydrichovem atentatu je Canaris nadaljeval svojo vlogo najbolj smrtonosnega nemškega raka, dokler ga niso razkrinkali v neuspelem poskusu atentata na Hitlerja 20. julija 1944. Osem mesecev pozneje je "mali Levantinec" umrl gol na vislicah. Prepozno! Do takrat je skupaj s svojimi kolegi izdajalci v generalštabu zaveznikom priskrbel vse, kar so potrebovali za zmago v vojni. Hitler je bil kot slepi boksar, ki se bori s številčno močnejšimi nasprotniki, ki so vedeli za vsako potezo veliko prej, preden jo je izvedel.

Kot piše Mikkelson, so "zavezniški voditelji v Londonu in Moskvi natančno vedeli, kaj je na kocki. Njihov umor **SS-Obergruppenfuehrerja** Reinharda Heydricha je zagotavljal, da bo Tretji rajh zdrobljen v zavezniških kleščah premoči."

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

